ជំហានទី៦

"យើងឥឡូវរួចរាល់ក្នុងការអោយព្រះជាម្ចាស់ដកចេញនូវពិការភាពនៃចរិកលក្ខណៈទាំងឡាយចេញ"

ជំហានទី១ និងទី២ សង្កត់ធ្ងន់លើឆន្ទៈ គឺជាឆន្ទៈដែលហ៊ានសារភាពថា យើងគ្មានអំណាចលើស្រា ហើយយើងក៏ព្រមទទួលដែរថា ជីវិតរបស់យើងស្ថិតក្នុងភាពរញេរញៃមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ហើយយើងក៏មានឆន្ទៈក្នុងការថ្វាយជីវិត និងបញ្ហាទាំងឡាយរបស់យើងទៅព្រះជាម្ចាស់។ ជំហានទី៣ ៤ និង៥ គឺជាជំហាននៃការអនុវត្តជាសកម្មភាព (ការប្រព្រឹត្ត) ការថ្វាយជីវិតរបស់យើងទៅព្រះជាម្ចាស់ ការកំណត់រកអោយឃើញនូវចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់យើង និងការសារភាពកំហុសឆ្គងទាំងឡាយដល់មនុស្សម្នាក់ផ្សេងទៀត។ ជំហានទី៦ ជាថ្មីម្តងទៀត គឺនិយាយពីឆន្ទៈ។ យើងដឹងថា កម្មវិធី អេអេ នឹងមិនអាចទៅរួចឡើយ បើយើងគ្មានការតាំងចិត្ត ព្រោះថា ការតាំងចិត្តគឺកើតមុនសកម្មភាព ហើយសកម្មភាពនោះគឺអេអេជាអ្នកធ្វើ។

តើឥឡូវនេះយើងរួចរាល់ និងមានឆន្ទៈដើម្បីអោយព្រះជាម្ចាស់ដកចេញរាល់ចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ទាំងឡាយចេញពីយើងដូចដែលយើងបានរកឃើញក្នុងជំហានទី៤ ដែលវាជាឧបសគ្គចំពោះឋិរភាព និងសន្តិភាពក្នុងជីវិតយើងហើយឬនៅ? តើយើងមានឆន្ទៈក្នុងការអនុញ្ញាតិអោយព្រះជាម្ចាស់ដករាល់ទាំងបញ្ហាទាំងនោះចេញពីយើងទេ អ្នកទាំងអស់គ្នា? ប្រសិនបើយើងចង់លាក់ទុកអំពើបាបខ្លះៗ ឬចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែលធ្វើអោយខូចខាតដល់យើង ឬអ្នកដទៃ ចូរយើងអធិដ្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់សុំអោយទ្រង់ជួយយើងអោយមានឆន្ទៈក្នុងការលះចោលការអាក្រក់ទាំងនោះចេញ។

យើងអាចអធិដ្ឋានតាមបែបនេះ៖

"ឱព្រះអាទិករ ឬព្រះដ៏មានអំណាចចេស្តារអើយ ទូលបង្គំសូមថ្វាយគ្រប់ការទាំងអស់ដល់ទ្រង់ គឺទាំងការល្អ និងការអាក្រក់។ សូមទ្រង់ដកយកអស់ទាំងចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែលរារាំងការប្រព្រឹត្តល្អរបស់ទូលបង្គំចំពោះទ្រង់ និងអ្នកដទៃជុំវិញជីវិតរបស់ទូលបង្គំ។ ដូចដែលទូលបង្គំបានតាំងចិត្តរួចស្រេចហើយ សូម

ទ្រង់ប្រទានកំលាំងដល់ទូលបង្គំ ដើម្បីអោយទូលបង្គំអាចធ្វើអ្វីដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យអោយទូលបង្គំធ្វើ។"

អ្នកដែលមកដល់ជំហានទី៦នេះបាន គឺសុទ្ធតែជាអ្នកដែលមានឆន្ទៈស្មោះសរដើម្បីអោយព្រះជាម្ចាស់ដលអស់ទាំងចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់គេចេញដោយគ្មានការសង្ស័យ និងជាមនុស្សដែលដើរដោយវិញ្ញាណ។ មនុស្សម្នាក់នោះ ប្រហែលជាត្រូវហៅថា ជាមនុស្សដែលព្យាយាមរីកលូតលាស់ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានជួយគាត់អោយបានក្លាយជាមនុស្សប្រសើរឡើងអីចឹងដែរ។

មនុស្សមួយចំនួនប្រហែលឆ្ងល់ថា ប្រសិនបើព្រះអាច និងសព្វព្រះហឫទ័យក្នុងការដកនូវចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់មនុស្សម្នាក់ចេញបាន នោះសមាជិកអេអេដែលបានឆ្លងកាត់កម្មវិធីអេអេមួយរយៈកន្លងមក គេក៏អាចធ្វើបែបនោះបានដែរ។ ចំពោះបុគ្គលនោះវិញ ជំហានទី៦ មិនមែនជាទ្រឹស្តី ទេ ប៉ុន្តែគឺជាភស្តុតាងជាក់ស្តែងដែលកើតមានក្នុងជីវិតរបស់បុគ្គលនោះតែម្តង។ សូមអានសេចក្តីថ្លែងខាងក្រោម៖

"ជាការពិត ជីវិតរបស់ខ្ញុំធ្លាប់បានខ្ទេចខ្ទាំ និងធ្លាក់ដុនដាបជាខ្លាំង។ ការតាំងដែលកើតចេញពីឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំផ្ទាល់ក្នុងការឈប់ផឹកស្រាមិនមានប្រសិទ្ធភាពអ្វីទាល់តែសោះ។ ការផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែង ជំនួយពីមិត្តភក្តិ ពីគ្រួសារ ពីវេជ្ជបណ្ឌិត ពិគ្រូគង្វាល ពីលោកសង្ឃមិនអាចជួយខ្ញុំអោយផ្តាច់ស្រាបានទាល់តែសោះ។ មិនថាខ្ញុំខំព្យាមយាមធ្វើអ្វីក៏ដោយ ខ្ញុំពិតជាមិនអាចផ្តាច់ស្រាបានមែន មនុស្សពិតជាមិនអាចជួយខ្ញុំបានមែន។ ប៉ុន្តែ ពេលខ្ញុំមានឆន្ទៈក្នុងការចាប់ផ្តើមផ្តាច់ស្រា និងសំអាចជីវិតរបស់ខ្ញុំឡើងវិញ នោះខ្ញុំបានទូលសូមព្រះជាម្ចាស់ (តាមអ្វីដែលខ្ញុំអាចយល់ពីទ្រង់បាន) ដើម្បីអោយទ្រង់ដកខ្ញុំចេញពីការផឹកស្រា នោះគំនិតដែលគិតមមែតែពីស្រានោះចាប់ផ្តើមសាបរលាបពីខ្ញុំបាត់ទៅ។ គឺបាត់សូន្យឈឹងតែម្តង"

អ្នកអាចលឺរឿងបែបនេះក្នុងជំនុំអេអេជារៀងរាល់ថ្ងៃ និងគ្រប់ទីកន្លែងទាំងអស់ជុំវិញពិភពលោក។ នៅក្នុងជំនុំអេអេ វាងាយស្រួលឃើញពីរបៀបដែល សមាជិកម្នាក់ៗស្វាងពីការញៀនស្រា និងទទួលបានមកវិញនូវសេរីភាពពេញលេញចេញពីភាពហិនវិនាស។ ពួកគេទាំងនេះ សុទ្ធតែជាមនុស្សដែលមានការត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីអោយព្រះជាម្ចាស់ដកចេញនូវភាពអស់

សម្ជឹម និងភាពឆ្កួតលេលាពីជីវិតរបស់គេដែលបង្កឡើងដោយការញៀនស្រា។ ហើយព្រះក៏ឆ្លើយតបនូវអ្វីដែលគេបានទូលសុំ។

បុគ្គលណាដែលឆ្លងកាត់ជំហានទាំង១២បានសម្រេច មានន័យថា បុគ្គលនោះទទួលបានសេរីភាពពីចៅហ្វាយរបស់គេហើយ គឺស្រា។ ពួកគេជឿថា ប្រសិនបើព្រះអាចដោះគេអោយមានសេរីភាពពីការញៀនស្រាបាន នោះព្រះអង្គក៏អាចដោះគេអោយរួចពីចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែលជាឧបសគ្គរារាំងគេមិនអោយមានសន្តិភាព និងឋិរភាពបានដែរ។ គ្រប់អ្នកញៀនស្រាអាណាមិកនឹងជាក់ថា កម្មវិធីអេអេ និងព្រះរបស់គេ នឹងមិនធ្វើអោយពួកគេទៅជាគ្រប់លក្ខណ៍ល្អឥតខ្ចោះនោះឡើយ ប៉ុន្តែកម្មវិធីអេអេ និងព្រះរបស់គេ នឹងជួយពួកគេអោយដើរលើវិថីដែលនាំមកនូវសេរីភាពពីខ្លួនឯងផ្ទាល់ និងមានសេរីភាពពីចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់ខ្លួនបាន។

ការញៀនស្រា គឺជារឿងចម្លែក ព្រោះថា ការដែលមនុស្សផឹកស្រាហួសប្រមាណ គឺប្រៀបដូចជាការដែលគេកំពុងបំផ្លាញជីវិតខ្លួនឯង ដែលវាហាក់ប្រឆាំងនឹងការធ្វើសកម្មភាពគ្រប់សភាវគតិដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពួកគេដើម្បីការពារខ្លួន។ តាមរយៈការញៀនរបស់ពួកគេ ពួកគេកំពុងតែប្រឆាំងនឹងសភាវគតិរបស់ខ្លួនឯង ដើម្បីការពារខ្លួនឯង។ ពួកគេធ្វើការប្រឆាំងនឹងសភាវគតិដ៏ជ្រៅរបស់ខ្លួនឯង។ ខណៈដែលគេព្រមបន្ទាបខ្លួននោះ គឺដោយព្រោះតែគេ 'បុកជញ្ជាំងទ័លច្រកប៉ុណ្ណោះ' ពេលនោះឯងដែលព្រះគុណរបស់ព្រះអាចចូលទៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ព្រមទាំងដកអស់ទាំងការស្រមៃដែលចេះតែចង់ផឹករបស់ពួកគេចេញ។ ត្រង់នេះហើយ ដែលសភាវគតិដ៏មានអនុភាពរបស់ពួកគេ អាចសហការជាមួយនឹងចិត្តឆេះឆួលរបស់អ្នកបង្កើតរបស់ពួកគេ ដើម្បីផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវប្រភេទជីវិតថ្មី។ ទាំងធម្មជាតិ និងព្រះសុទ្ធតែមិនលើកទឹកចិត្តអោយមានការធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯងនោះឡើយ។

មនុស្សប្រក្រតី ចង់ញ៉ាំ ចង់មានកូន ចង់ចែករំលែកដល់សង្គម និងចង់រស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សផងទាំងពួង។ មនុស្សម្នាក់ៗ ចង់មានសុវត្ថិភាព និងស្ថិរភាពនៅពេលពួកគេដើរតាមសភាវគតិជាមូលដ្ឋានសម្រាប់ការថែរក្សាខ្លួនឯង។ នេះគឺជាគោលបំណងដែលព្រះអាទិករបានបង្កើតយើងមក។ ទ្រង់មិនបានកាត់តែងយើងមក ដើម្បីអោយយើងបំផ្លាញខ្លួនឯងដោយស្រានោះទេ ប៉ុន្តែ ជំនួស

អោយការនេះ ទ្រង់បានបង្កើតយើងមកទាំងផ្ដល់សភាវគតិដើម្បីអោយយើងបានរស់។

យើងមិនបានឃើញភស្តុតាងណាដែលបង្ហាញថា ព្រះទ្រង់ចង់ឱ្យយើងបំបាត់សភាវគតិរបស់យើងសំរាប់ការរស់នៅ និងការថែរក្សាខ្លួនឯងនោះឡើយ ហើយយើងមិនបានឃើញភស្តុតាងណាមួយដែលថា ព្រះបានដកចេញនូវសភាវគតិធម្មជាតិពីមនុស្សណាម្នាក់ដែរ។ យើងបាននិយាយពីមុនមកហើយថា មនុស្សទាំងអស់មានធម្មជាតិនៃសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាជាច្រើន ដែលយើងជារឿយៗអនុញ្ញាតិឱ្យវារត់ទៅឆ្ងាយហួសពីគោលបំណងរបស់ពួកគេ។ ចរិកលក្ខៈអាក្រក់របស់យើង ចាប់ផ្ដើមនៅពេលដែលយើងទាមទារឱ្យសភាវគតិធម្មជាតិរបស់យើងរត់តាមការរួមភេទ អាហារ សុខសុវត្ថិភាព ឬសុភមង្គល ដើម្បីផ្ដល់ឱ្យយើងនូវភាពស្កប់ចិត្តលើសពីអ្វីដែលត្រូវបានរចនាឡើង ឬលើសពីគោលបំណងដើម។ នៅពេលដែលយើងជំរុញបំណងប្រាថ្នាធម្មជាតិរបស់យើងហួសពីការកាត់តែងដើម នោះយើងចាប់ផ្ដើមមើលឃើញពីចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់យើង ឬមានន័យថា យើងកំពុងចាប់ផ្ដើមប្រព្រឹត្តអំពើបាប។

ប្រសិនបើយើងទូលសុំមេអំណាចដ៏ខ្ពស់របស់យើង នោះទ្រង់នឹងអត់ទោសអោយយើង ចំពោះការអាក្រក់ទាំងឡាយដែលយើងប្រព្រឹត្ត ប៉ុន្តែ ទ្រង់នឹងមិនធ្វើ អោយចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់យើងបាត់សូន្យដូចជាការលេងសៀកនោះទេ យើងត្រូវតែបោះជំហាន និងមានសកម្មភាពដើម្បីដណ្ដើមសេរីភាពសម្រាប់ខ្លួនឯង។ មេអំណាចដ៏ខ្ពស់របស់យើង គ្រាន់តែសុំអោយយើងខិតខំប្រឹងប្រែងអស់ពីកំលាំងកាយចិត្តរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ ព្រោះយើងខ្លួនឯងនឹងពីរបៀបដែលធ្វើអោយខ្លួនឯងបានជាមនុស្សប្រសើរ។

ដូច្នេះ ជំហានទី៦ “យើងបានរួចរាល់ក្នុងការអនុញ្ញាតិអោយព្រះជាម្ចាស់ដកអស់ទាំងចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ចេញពីយើង” វាគឺជាវិធីរបស់ អេអេ ក្នុងការនិយាយរៀបរាប់អំពីអាកប្បកិរិយាដ៏ល្អបំផុតដែលត្រូវចាប់ផ្ដើមលើដំណើរជីវិតដែលលូតលាស់ទៅជាមនុស្សមានសុខភាពផ្លូវចិត្តល្អ។ ប៉ុន្តែការនេះ មិនមានន័យថា ចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់យើងនឹងត្រូវដកចេញបាត់មួយរំពេចដោយអព្ភូតហេតុ ដូចដែលបំណងចិត្តរបស់យើងចង់ផឹកស្រានោះឡើយ។ ប្រហែលជាមួយចំនួនអាចនឹងបាត់យ៉ាងងាយស្រួល ប៉ុន្តែជាមួយនឹងកំហុសដ៏

ច្រើនលើសលប់របស់យើង យើងត្រូវតែមានការអត់ធ្មត់ជាមួយនឹងការប្រសើរឡើងបន្តិចម្តងៗពេញមួយជីវិតរបស់យើង។

សូម្បីតែមនុស្សដែលខិតខំប្រឹងប្រែងធ្វើការយ៉ាងសម្បើម ក៏នៅមានកន្លែងលំបាកគាំងក្នុងឆាកជីវិតរបស់គេដែរ។ យើងបាននិយាយមកកាន់ខ្លួនឯងថា "ខ្ញុំមិនអាចលះបង់ចោលការនេះភ្លាមៗបានទេ" ឬថា យើងកំពុងតែជក់ចិត្តនឹងវាខ្លាំងណាស់។ "យើងនឹងនិយាយពីចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ "ខ្ញុំនឹងមិនលះបង់វាចោលជាដាច់ខាត! " មិនថាយើងមានមានការរីកលូតលាស់ និងរីកចំរើនបានប៉ុណ្ណានោះទេ យើងនឹងនៅតែមានបំណងចិត្តក្នុងការក្នុងការប្រឆាំងជាមួយនឹងព្រះគុណរបស់ព្រះ អារម្មណ៍ខ្លួនឯង និងសុខភាពព្រលឹងវិញ្ញាណដដែល។ យើងមិនអាចរំពឹងអោយខ្លួនឯងបានល្អឯខ្លោះនោះឡើយ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែធ្វើអ្វីដែលយើងអាចធ្វើបានអោយអស់ពីលទ្ធភាពដែលយើងមានប៉ុណ្ណោះ។

សូមយើងបន្តទៅអោយស៊ីជំរៅបន្តិចថែមទៀតជាមួយគ្នា។ មនុស្សភាគច្រើនចង់លប់បំបាត់ចោលនូវចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់ខ្លួនដែលគេងាយនឹងកត់សំគាល់ដឹង ឬក៏ទំលាប់អាក្រក់ដែលតែងតែធ្វើអោយគេមានការរំខាន។ គ្មាននរណាម្នាក់ចង់អោយគេហៅខ្លួនថាជាមនុស្សអ្នូត ឬក៏ដាក់រហ័សនាមខ្លួនថា ជាមេអ្នូត ឬមនុស្សលោភដែលអនាគតពួកគេអាចនឹងក្លាយជាចោរ ដោយព្រោះតែភាពលោភលន់ ឬថាខ្លួនជាមនុស្សឆេវឆាវដែលអនាគត អាចនឹងផ្ទុលជ្រោះសំឡាប់មនុស្សដោយព្រោះតែភាពឆេវឆាវរបស់ខ្លួន ឬក៏ជាមនុស្សល្មោភកាមដែលអនាគតអាចនឹងចាប់រំលោភនរណាម្នាក់ ឬក៏ជាមនុស្សដែលហូបមិនចេះគិតហើយធាត់ដូចជ្រូកនោះឡើយ។ គ្មាននរណាម្នាក់ចង់បានងារថា ជាមនស្សកំជិលអាំងផេះ ឬជាមេច្រណែននោះឡើយ។ ទាំងអស់ហើយគឺជាចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែលយើងចង់លះចោល ប៉ុន្តែជាធម្មតា don’t cause us to hit rock bottom.

ពួកយើងភាគច្រើនគេចខ្លួនចេញពីចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែលគេអាចនឹងកត់សំគាល់ដឹង ប៉ុន្តែជាធម្មតាវាមិនអាចទៅរួច គឺដោយព្រោះតែមហិច្ឆតាចង់បំពេញដល់ខ្លួនឯង ឬជួយអ្នកដទៃដើម្បីការពារកិត្តិយស និងកេរ្តិ៍ឈ្មោះរបស់យើង ក៏ដូចជាការការពារខ្លួនឯងអោយរួចពីការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងដូច្នោះដែរ (ការកាត់ចេញពីសង្គម ឬការជាប់ពន្ធធនាគារជាដើម។ល។)

ទោះបើមានការដាក់បញ្ចូលអោយមានជំនួយពីផ្នែកព្រលឹងវិញ្ញាណក៏ដោយក៏នៅតែមិនអាចគេរួច ឬគ្របបាំងប្រភេទនៃភាពភ័យខ្លាចដ៏ខ្លាំងក្លាចំពោះ

ការដែលមិនអាចទទួលបាន នូវការអនុញ្ញាតពីអ្នកដទៃដែរ។ ចុះវាយ៉ាងដូចម្ដេចដែរចំពោះចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ ឬភាពហួសប្រមាណដែលអ្នកដទៃ និងសង្គមមើលមិនឃើញ? តើយើងគិតថា វាគួរតែលះចោលឬអត់?

យើងគួរតែសារភាពចំពោះខ្លួនឯងថា យើងពិតជាស្រឡាញ់ចរិកលក្ខណៈអាក្រក់មួយចំនួនមែន។ តើនរណាដែលមិនចង់គិតថា ខ្លួនឯងគ្រាន់បើជាងគេ? តើយើងមិនចង់ក្លែងបន្លំការលោភលន់ ដោយហៅវាថា ជាមហិច្ឆតាដែលមានសុខភាពល្អទេឬអី? ហើយថា យើងបានចិញ្ចឹមទុកនូវភាពងប់ងុល ដោយអនុញ្ញាតឱ្យការស្រមើលស្រមៃរបស់យើងដំណើរការដោយឥតមានភាពរារាំងរហូតដល់រាលដាលទៅជាតណ្ហាដែលយើងចូលចិត្តដាក់ឈ្មោះជាស្នេហា។

ការដែលយល់ថាខ្លួនឯងខឹងសុទ្ធតែត្រឹមត្រូវ អាចប្រឡប់ទៅជាភាពរីករាយរបស់អ្នកព្រោះថា ការដែលខឹងឬគប់គួនចំពោះនរណាម្នាក់ ផ្ដល់អោយនូវអារម្មណ៍សុខស្រួលដោយគិតថាខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវ និងគ្រាន់បើជាងអ្នកដទៃ ឬជាការនិយាយដើមគេក៏មាន។ យើងបានចរាចរពាក្យចចាមអារាម ទាំងថែមរឿងដើម្បីបំប៉ោងបញ្ហា ដើម្បីអោយយើងអាចនឹងសំឡាប់ចរិកលក្ខណៈរបស់មនុស្សម្នាក់។ ការនេះវាហាក់ដូចជាការធ្វើឃាតបុគ្គលនោះដូច្នោះដែរ។ ហើយតាមរយៈការធ្វើបែបនេះ វាក៏បានផ្ដល់អោយយើងនូវភាពស្កប់ចិត្តផងដែរ ព្រោះថា តាមរយៈការហែកហួរអ្នកផ្សេង គឺមានន័យថា យើងហាក់បានប្រកាសពីភាពត្រឹមត្រូវរបស់យើង ឬថា យើងជាមនុស្សល្អគ្រាន់បើជាងអ្នកនោះអីចឹងដែរ។

ការបរិភោគហួសកំណត់ ក៏រាប់ថាជាចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ដែរខណៈដែលវាផ្ដល់អោយយើងនូវការកំសាន្តចិត្តដោយព្រោះតែអារម្មណ៍ឈឺចាប់របស់យើង ហើយវាក៏អីចឹងដែរ គឺអាចនឹងគេចចេញពីការគ្រប់គ្រងបាន។

ពិភពលោកនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះមានមនុស្សដែលមិនត្រូវបានជំរុញដោយ "ការច្រណែន" ។ គ្មាននរណាម្នាក់មិនត្រូវបានរងផលប៉ះពាល់ដោយការច្រណែន។ មនុស្សប្រាកដជាទទួលបាននូវការពេញចិត្តយ៉ាងខ្លាំងពីការច្រណែននៅពេលដែលមនុស្សគ្រប់គ្នាអនុវត្តវា។ ប្រសិនបើនេះមិនមែនជាការពិតទេ ចុះហេតុអ្វីបានជាយើងភាគច្រើនចំណាយពេលវេលាដ៏ច្រើនលើសលប់ប្រាថ្នាអោយខ្លួនមានរបស់របរ លុយកាក់ កិត្តិយស ឬសមត្ថភាពសមត្ថភាពលើសអ្នកដទៃ។

យើងខឹងហើយតូចចិត្តគឺដោយព្រោះតែបំណងប្រាថ្នារបស់យើងមិនបានដូចចិត្តត្បិតសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នានោះវាហួសពីសមត្ថភាពរបស់យើងពេក ឬច្រណែនប្រចណ្ឌនិងភាពខ្លាំង/ទេពកោសល្យរបស់អ្នកដទៃទាំងដែលខ្លួនមិនដែលមាន ជំនួសអោយការព្រមទទួលយក ហើយសម្របខ្លួនទៅការពិត។

មនុស្សនៅលោកខាងលិច ខិតខំធ្វើការយ៉ាងលំបាកអស់រយ:ពេលជាច្រើនឆ្នាំដើម្បីធ្វើអោយជីវភាពខ្លួនមានស្ថិរភាព និងសុវត្ថភាពផ្នែកិរញ្ញវត្ថុដើម្បីអោយគេអាចខ្ជិល(សំរាក)នៅក្នុងជីវិតចាស់ជរារបស់គេបាន។ គេតែងហើយការនេះថា ការរៀបចំសម្រាប់ជីវិត ចូលនិវត្តន៍។

ចូលពិចារណាពីរបៀបដែលយើងដំអក់ចាំ ឬទុកអ្វីៗចោល នោះរាប់ថាជាការខ្ជិលច្រអូសហើយ។

នៅក្នុងកថាខណ្ឌពីរបីចុងក្រោយនេះ គឺនិយាយសង្កត់ធ្ងន់អំពីចរិកលក្ខណ: អាក្រក់ដែលពួកយើងខ្លះអាចនឹងពិចារណាលះបង់ចោលល្អិកណាចរិកលក្ខណ:អាក្រក់ទាំងនោះនាំមកអោយយើងនូវសេចក្តីសោកសង្រេងដ៏ធំសម្បើម។ មនុស្សខ្លះ ពេលគេឈានចូលដល់ជំហានទី៦ គេប្រហែលពោលថាពួកគេសុទ្ធតែមានឆន្ទ:មោះមុតក្នុងការងដកចេញនូវចរិកលក្ខណ:អាក្រក់របស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគេធ្វើបញ្ជីរៀបរាប់ពីភាពកំសោយ ឬពីរៀបរាប់លំអិតពីចរិកលក្ខណ:អាក្រក់របស់ពួកគេ នោះពួកគេប្រាកដជាសារភាពថា ពួកគេមិនអាចលះចោលនូវចរិកលក្ខណ:អាក្រក់ទាំងអស់បានទេពួកគេចង់រក្សាទុកខ្លះ។ ដូច្នេះ ការនេះមានន័យថា នៅលើលោកនេះ គ្មានមនុស្សច្រើនប៉ុន្មានដែលខិតខំប្រឹងប្រែងខ្លាំងដើម្បីអោយខ្លួនបានគ្រប់លក្ខណ៍នោះទេប៉ុន្តែគ្រាន់តែចង់បោះចោលនូវចរិកលក្ខណ:អាក្រក់ដែលជាឧបសគ្គរារាំងជីវិតមិនអោយមានស្ថិរភាព ឬភាពនឹងនរប៉ុណ្ណោះ។ ពេលដែលមកដល់ជំហានទី៦នេះ គឺមានមនុស្សពីរប្រភេទ៖ មួយប្រភេទ គឺជាមនុស្សដែលចង់បំពេញបំណងផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីភាពលូតលាស់នៃគោលបំណងផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ចំណែកមួយប្រភេទទៀត គឺជាមនុស្សដែលចង់បំពេញនូវភាពល្អឥតខ្ចោះនៃបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ហើយគោលបំណងនោះសោត គឺព្រមអោយព្រះជាម្ចាស់ដកអស់ទាំងអំពើបាប និងចរិកលក្ខណ:អាក្រក់ទាំងឡាយរបស់យើងចេញនៅគ្រប់ពេលដែលវាបានដេញតាមហើយធ្វើជាឧបសគ្គរារាំងជីវិតរស

នៅមិនមានភាពស៊ីជំរៅជាមួយទ្រង់ (និយាយអោយខ្លី គឺមានន័យថា យើងធ្វើតាមបំណងព្រះហឫទ័យព្រះ ជាជាងធ្វើតាមបំណងចិត្តរបស់ខ្លួនឯង។

មនុស្សខ្លះនិយាយថា តើជំហានទី៦មិនមែនជាជំហានដែលផ្តោតសំខាន់លើភាពល្អឥតខ្ចោះទេឬអី? ចុះបើអីចឹងមែន តើនរណាអាចទទួលយកបាន? តាមពិត ជំហានទី៦ មិនមែនជាជំហានដែលផ្តោតសំខាន់លើភាពល្អឥតខ្ចោះនោះទេ។ គឺជំហានទី១ទេតើដែលទាមទាអោយយើងធ្វើអ្វីម៉្យាងដែលល្អឥតខ្ចោះនោះ វាគឺជាជំហានែលជំរុញអោយយើងព្រមសារភាព១០០ភាគរយ ថាយើងគ្មានអំណាចចំពោះគ្រឿងស្រវឹងនោះឡើយ។ ហើយបើទោះជាយើងសារភាព ឬមិនសារភាពក៏ដោយ ចំពោះ១១ជំហានទៀត គឺជាដំណោះស្រាយយ៉ាងល្អឥតខ្ចោះ។ ជំហានទាំងនោះមានគោលដៅមើលចំពោះ ឬក៏ដូចជាខ្នាតសំរាប់យើងវាសវែងនិងធ្វើការវិនិច្ឆ័យលើដំណើរការរបស់យើង។ ប្រសិនបើយើងមើលឃើញជំហានទី៦តាមរបៀបនេះ វានឹងរឹងរឹតតែពិបាកខ្លាំងសំរាប់យើង តែទោះបើវាពិបាកក៏ដោយ ក៏មិនមែនមានន័យថា គ្មានច្រកចេញនោះដែរ។ ចំណុចដែលសំខាន់បំផុតនោះគឺថា យើងត្រូវតែតាំងចិត្តចាប់ផ្តើម ទាំងព្យាយាមហើយព្យាយាមទៀត។

នៅពេលដែលយើងមើលទៅបញ្ជី ពីរបីកថាខណ្ឌដំបូង ឬបានឃើញនៅបញ្ជីសារពើភ័ណ្ឌក្នុងជំហានទី៤របស់យើង ដែលយើងមិនចង់ដកចេញទេនៅពេលនេះ វាប្រហែលជាល្អបំផុតសំរាប់យើងដែលអាចនិយាយទៅខ្លួនឯងថា "ខ្ញុំនៅមិនទាន់អាចបោះបង់វាចោលនៅឡើយទេ" ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងមិនបោះបង់ការនេះឡើយ!"

ជំហានទី៦ បង្ហាញថា យើងមានឆន្ទៈឆ្ពោះតម្រង់ទៅរកភាពល្អឥតខ្ចោះ។ អ្នកញៀនស្រាមួយចំនួននឹងប្រើរឿងនោះជាលេសដើម្បីពន្យាពេល ឬឈប់ធ្វើការដើម្បីលះចោលចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់ពួកជាមួយនឹងជំនួយមកពីព្រះ។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាដំណោះស្រាយនោះទេ។ យើងត្រូវសុំព្រះឱ្យជួយយើងដកនូវរាល់ចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ទាំងឡាយរបស់យើងចេញឱ្យបានលឿនតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។

នៅពេលយើងនិយាយថា«ខ្ញុំនឹងមិនថ្វាយរឿងមួយនេះដល់ព្រះទេ ព្រោះខ្ញុំកំពុងរីករាយនឹងវាខ្លាំងណាស់» នោះមានន័យថា យើងបានបិទគំនិតរបស់យើងចំពោះព្រះគុណរបស់ព្រះ ឬជំនួយពីព្រះហើយ។ ការពន្យាពេលដើម្បីផ្ទេរថ្វាយ

នូវចរិកលក្ខណៈអាក្រក់របស់យើងទៅព្រះ គឺមានគ្រោះថ្នាក់ដល់យើង និងអ្នកដែលនៅជុំវិញយើង។ ពេលយើងបោះបង់គោលដៅដែលជាគោលបំណងផ្ទាល់របស់យើង ហើយចាប់យកព្រះដើម្បីអោយទ្រង់ដកចេញនូវចរិកលក្ខណៈអាក្រក់ទាំងឡាយរបស់យើង នោះយើងនឹងចូលក្បែរកកិតចំពោះនបំណងព្រះហឫទ័យព្រះសំរាប់ជីវិតយើង ជាជាងការដើរតាមតែគំនិតរបស់ខ្លួនឯង។